

ТЪРГОВСКО ПРОМИШЛЕНА ЗАЩИТА

Органъ на общитѣ български, търговско-индустриални интереси.

Редакторъ — издатель: П. Д. Драгулевъ.

Називъ три пъти седмично из понеделникъ, сряда и петъкъ.
АБОНАМЕНТА Е:
Годишно 100 лв., 1/2-годо. 60 лв., 3-месечно 35 лв.
Абонамента заочва на лѣтско 1-во число отъ мѣсеца. — винаги прѣдплаќа

Цѣнитѣ за обявитѣ сѫ:
а) за сантиметръ 11/2 левъ, за реджеи, къбички, некръглови 50 лв. за едно публикуване; баланси, рѣшення, дурани и протоколи по споразумение; регистрация на търговски и индустриални фирми 50 лв.
б) Защо що се отнася до обявитѣ се адресира до редакцията на „Търговско-индустриална защита“, Варна, „Възвѣтъ“ 8.

ПАПИРОСИ

Ароматични, приятни на пушене и съ красива външност, **ЕДИНСТВЕННИ И НЕНАДМИНАТИ** въ цѣла България по доброкачественост, произвежда

Тютюневата Фабрика „МОМИЧЕ“ на М. Н. АВГЕРНИДИ — Варна.

Г. Г. ПУШАЧИ! ТЪРСЕТЕ НА ВОЖКАДЪ ПАПИРОСИТЕ И ТЮТЮНИТЕ отъ реформираната фабрика Авгериниди.

Произвежда и папироси по 20 къса. 2—12

СЪНОКОСАЧКИ

Дневно покоошване **30 ДЕКАРА**, пристигната въ ограда съ два коня, ничено количество на **Д-РЪ ИВ. ОГНЯНОВЪ** — **ВАРНА**

улица „Девин“ № 10, срѣщу новата гара. 2—5

Крахътъ на търговията.

Съ тоя страшенъ надсловъ в „Утро“ е дадено мѣсто на една кореспонденция отъ Варна за „траурниятъ денъ“ — както авторъ на кореспонденцията се изразява — на търговията въ Варна.

Не знаемъ дали такъ кореспонденция е инспирирана отъ някого и не можемъ да разберемъ отъ какво чувство се е той въздъхновявалъ, но въ нея се чете една двойствена, която, като се мисли да напише вѣжди, вѣждатъ очи.

Видимо автора оплаква Варненската търговия и съ това той става приятенъ и угоденъ на търговците, а отъ друга страна, сили се да даде на общественото да разбере, че Варна, като търговски градъ, като центъръ на търговията, е загубенъ, е погребанъ.

За такава една кореспонденция отъ другитѣ градове, които се оформятъ като нови търговски центрове, а най-вече отъ София, би се платило скъпо и скъпо на автора имъ, ако той съ съзнание и съ користъ се вълочеше за тая услуга; ако писаното и казаното въ кореспонденцията му не бѣше едно просто недомислие, не бѣше едно несъзнателно глаголане, безъ да се държи сметка, че и оплакванията отъ дѣното на душата могатъ, въ нѣкой случаи да причинятъ вѣдъ.

Истината е, че Варна, поради неравностранна и недомислие отъ страна на хора отъ еиска и отъ комуната по отношение на търговията си особено, се алъ поства. Варна, който прѣвъ врѣме на войната бѣ единственния най-восторжения и отъ търговията най-волирания градъ, имаше властнието да бѣде третиранъ и отъ страна на еиска и отъ страна на комуната, като единственния най-вече забогатѣлъ и да бѣде обложенъ съ данъци за държавата и съ наложи на общината непомѣрени и непосилни — съ данъци и облагани; които освѣтъ като покриха цѣлитѣ годишни печалби на търговците, но засегнаха и капиталитѣ имъ твърдѣ чувствително. Това причина на

търговците угорчения и мъки, но не и отчаяние. Тѣ платиха по стотици хиляди левове държавни данъци и общински наложи, но си останаха търговци; тѣ и тѣхната търговия не сѫ погребани и такъвъ „трауренъ“ денъ, за какъвто се говори въ кореспонденцията на „Утро“, Варнен. търговия не е прѣживяла и нѣма да прѣживѣе. Варна е билъ, е и ще прѣбѣде този търговски центъръ на България, кадѣто се сливатъ интереситѣ на цѣлата сѣверна и западна нейна частъ. Прѣмислицата на Варна сѫ природни и неотемлеми. Въпроситѣ сѫ еиска и съ комуната сѫ разрѣшени и поправени — тѣ не сѫ вѣчни и вѣдѣта отъ тѣхъ е врѣмни, даже твърдѣ кратковрѣмена за да се смѣта тѣй одбоносна на търговията дори до погребането ѝ, до мъченическиятъ и трауръ.

Напротивъ, врѣмето, обстоятелствата наложиха, особено на търговията въ града Варна, да направи жертви отъ своето минало, да направи жертви отъ традициитѣ си и да се нагоди на новитѣ нужди и на новитѣ условия, при които ще има да се равнива. Не палиативи, не опити на търговията ще се правятъ за въ бъдеще, както е почти и по настоящемъ, а търговията съ капиталъ, търговията съ голѣма морална и материална издържимостъ ще се прави за въ бъдеще въ цѣлия свѣтъ; това ще бѣде и въ България; никакво изключение нѣма да се направи отъ това за Варна.

Варна се прѣустройва, Варна се мобилизира, Варна прави всички необходими жертви отъ миналото и отъ традициитѣ си за да се приспособи и посрѣщне нуждитѣ и условията на новото врѣме съ необходимата устойчивостъ. Варна се приготвяла същеврѣменно да даде и на държавата и на общината една нагледна прѣдстава на какво ще могатъ да разчитатъ — едната и другата — за бюджетитѣ си отъ прѣустроена по тоя модеренъ и нагледенъ начинъ на отчитане на печалбитѣ и загубитѣ, при които сключ-

ватъ търговските прѣдприятия. Варна, като търговски центъръ, живѣлъ съ традициитѣ на честната и на най-народополюваната класа отъ гражданството, иска да даде освѣтленъ примѣръ отъ доброжеланието да се прѣмахнатъ подорѣвенията и търканията между държавата и общината отъ една страна и търговцитѣ — отъ друга по опрѣдѣленото на данъцитѣ и изпълненото на тежобитѣ.

Групирайтѣ се капиталъ, образуватъ се дружества всѣкакви — акционерни, събиратели и командитни — за да се даде сила и тласъкъ на търговската дѣйностъ и огледало на държавата и общината за данъкоспособността на търговията — да се товари тя съ това, което ще е въ състояние да носи, а не по усмотрение да се товари до като клекне; или до като се смеже.

Естествено е, че това групиране на капиталитѣ и на честнитѣ и надежднитѣ сили на Варна има и още по-далечната цѣлъ да прѣдварди себе си отъ нашествието отъ чужди елементи и външно завоевание на капиталъ и тържището. Това е едно отъ важнитѣ обстоятелства, което трѣбва да се долови отъ всекиго, а че и отъ държавата и отъ правителството и отъ всѣки съвѣстенъ служителъ на еиска и да оказва всичкото свое съдѣйствие.

Въ заключение трѣбва да се каже, че стремежа на Варненскитѣ търговци въ промѣнитѣ на фирмитѣ, въ групирането въ дружества и въ прѣустройството на търговията, е стремежъ къмъ обнова, къмъ по голѣмо възвишение. Това не е резултатъ отъ нѣкакъвъ си въображаемъ крахъ — разбира се, крахъ въ тая смисълъ на думата, както желае да го прѣдстави авторъ на кореспонденцията — като че Варна е вече заличенъ единъжъ за винаги отъ редоветѣ на социалнитѣ и мощнитѣ търговски центрове. Варна никога не е прѣтърпяла крахъ. Билъ е и днесъ е най-солидниятъ търговски центъръ. Търговцитѣ му сѫ търговци съ традиции, капиталъ и въ пѣлнитѣ му бѣдѣния и умѣятъ какъ да посрѣщатъ бѣдѣнията и несполукитѣ, отъ кадѣто и да идатъ.

Въ една статия „Т. П. Защита“ бѣ казано: „Само запазенъ ще оцѣлѣ!“ Варна е оцѣлѣла.

Двъ интересни статии.

Думата е за двѣ прѣдни статии на „Българ. Стопански Вѣстникъ“ отъ 9 този мѣсець за „Организацията и Печата“ и „Да се засили производството.“ Интересни сѫ, защото сѫ близо до кожата на търговцитѣ и защото засѣгнатъ болнитѣ мѣста на икономическия и стопанския животъ на страната. Авторъ или авторитѣ пледиратъ за двѣ — три насѣдити каузи интересоващи търговията и промишлеността — пледиратъ за сили и мощни бранители на търговията и за добри ревнители на стопанското; въстановѣване на страната, чрезъ масовото организиране на самитѣ търговци и на печата, който е вторъ необходимъ елементъ въ създаването на силна борческа сила за търговцитѣ и чрезъ василването на производството.

Авторъ или авторитѣ, подобно на единъ новъ неизпитанъ още моторъ, сѫ напрѣгнали всичкитѣ си духовни и физически сили да пълзятъ по баира да изнесотъ побѣдоносно на равното плато тежки, но славеиъ товаръ, съ който сѫ се нагърбили и съ младенческа вѣра въ побѣдата си, напѣватъ силитѣ си да мъкнатъ трудно-то дѣло.

Наистина, казаното за организирането въ съслонни дружества на търговцитѣ и за бойко организиране на печата имъ, като втора насѣдитна необходимостъ, е такава, по което дѣтъ мѣния нѣма и не е имало. Спасението на търговцитѣ сега, успѣхитѣ имъ за въ бъдеще, въ всѣко отношение, зависѣтъ отъ силната тѣхна организация и отъ бойния печатъ, който имъ прѣдстои да си организиратъ. Това ние само единъжъ и дваъжъ не сме го казали, а повтаряли сме го и сме го потретвали многожди. И днесъ, навѣрно, за сетенъ пътъ нече бѣде казано.

Но що се отнася до организацията на търговцитѣ и печата имъ съществено, което се е казало, казва се сега и ще се казва за въ бъдеще, не е ли това да се напомни на търговцитѣ, че имъ е потребна организация, че имъ е потребенъ печатъ. Това съзнание у тѣхъ го има. Факта, че въ Варна е имало и днесъ има търговска организация и че сѫмъ „Б. Ст. В.“ е органъ на сѣщата организация, е достатъчно силно доказателство за това съзнание.

Очаквахме отъ „Б. Ст. В.“ да говоритъ не за мѣшето, а за мѣсетото, г. е. да говори не за създаването и нуждата отъ организацията; а за майсторитѣ водители и организатори: а) на организиранитѣ търговци и б) на печатниятъ органъ, какъ да сѫ, какъ по добръ да вѣе матъ позициитѣ си, и храбро и бойко да отстоятъ борбата си. Очаквахме отъ „Б. Ст. В.“ да призвѣе, че воля и енергия за работа може да има всѣки, но умѣние подхватъ за работа не всѣки може да има; за това е казано, че „всѣко дѣло иска своя майсторъ.“ Очаквахме „Б. Ст. В.“ да призвѣе, че отъ добри суровъ материалъ туренъ на равно положение на сегашнитѣ ръководители така охотно отъ търговцитѣ, не може да се изработи онай хубава вѣщъ, за която бѣ прѣдначенъ той материалъ, т. е. че ентосизамъ, съ който се поде организирането на Дружеството на Варненскитѣ Търговци и органа му „Б. Ст. В.“ се испари тѣй бърже, че става нужда сега да се повтарятъ и потретватъ апелитѣ за съзнание и организиране и че това испаряване не е по вина на тия, къмъ които се отправятъ апелитѣ, а на тия, които търсятъ удобни моменти апели да пишатъ. Всичката морална отговорностъ е тѣхна.

Въ сжщностъ, въ Варна организация има отъ десетки години насамъ — съзнанието тукъ е проникнало въ всичкитѣ търговски слоеве — но организаторска ръка и душа, която да даде форма и духъ на тая организация още не се е намѣрила. Когато и тоя пробелъ се попълни организацията на търговцитѣ и печата имъ ще бѣде сила, съ която не би могла да се бори и която друга организация.

Това е нашето мѣние по от-

ношение на организацията. По отношение василването на производството ние напълно одобряваме това, за което ратува събратѣтъ ни: да се въстанови стопанството въ страната нѣма, да се утилизируютъ всички фактори въ и на производството и България да стане цѣлтъща въ производственото отношение: страната — нѣщо да не вниса отъ вънка и всѣчко тя да изнася навънка. Мислимъ, че би се намѣрилъ чедовѣкъ въ България, който да мисли иначе. И за насъ е неуспорима истина, че всичкитѣ тия капиталисти и банки, които „органа“ на „Д.то на Варненскитѣ Търговци“, нарича безъ всѣка пощада „еюисти“, „груби материалисти“, ламтащи за „дружане богатства“, прѣдадени на „разпуснатостъ“ и пр. (въ това отношение „Б. Ст. В.“ е станала въ неподразнаемъ съперникъ на „Р. В.“ д. р.), така мислятъ, така желѣтъ, но тѣ се натъкватъ на условия и причини, на обстоятелства и прѣчки, които искватъ прѣмахане; търсятъ силата, която да ги прѣчисти; викатъ органиитѣ, които да се опѣчатъ и ги сломятъ. Кадѣ сѫ тия органиитѣ? Кои сѫ тѣ? Ние мислимъ, че не е „Б. Ст. В.“, който недрогмислено обявява капиталиститѣ, че употребяватъ капиталитѣ си „въ прѣстѣлна спекула“, за да си докарватъ „благословни печалби“, а отъ дългѣтъ си къмъ василването на производството обгратъ.

На това се казва: „куче, което не знае да лае, дѣвожда вѣлкъ въ кошарата.“
Комунисти! ржкопласкайте на „Б. Ст. В.“!

В. В. П.

Повишение цѣнитѣ на суровитѣ материали въ всесвѣтския пазаръ.

Натвекътъ вѣлѣствие войната, който тормоши стопанския животъ на цѣлия свѣтъ, особено въ консумитивнитѣ страни кадѣто е имало голѣми съвѣния въ валутата, доведе единъ голѣмъ напливъ на суровитѣ материали въ производителнитѣ държави. Това обстоятелство доведе до спадане цѣнитѣ на побажитѣ сурови материали на всесвѣтския пазаръ прѣвъ миналата година. Иско прѣдсгавление ни даватъ свѣдѣнията на германската банка върху оборота на цѣнитѣ на разнитѣ стоки за 1919—1920 г. Тукъ сѣднатъ характерни цѣни, които показватъ обратния ходъ на цѣнитѣ.

Съ известия равномѣрностъ е спадане цѣната на мѣдта.
Споредъ лондонската нормировка цѣната на чиската мѣдъ за мѣсець февруарий отъ 122 англ. лири за тона е спаднала на 100 англ. лири, за септември на 72 англ. лири въ краи на годината, когато германскитѣ электр. мѣдчи метали отъ 4700 марки прѣвъ мѣс. февруари сѣ спаднали на 1690 марки за мѣсець юлий ва да се повишатъ прѣвъ мѣс. декември на 2187 марки.

Лондонската нормировка за оловото опрѣдѣляше цѣната му прѣвъ м. януарий на 47 англ. лири, за тона, когато сѣщата е спаднала въ краи на декември на 23 англ. лири.

Сжщото се отнася и за кадѣ, на който цѣната му прѣвъ м. февруарий е била най-висока 418 англ. лири, но е спаднала прѣвъ юний на 236 англ. лири, а по-късно прѣвъ м. декември на 206 англ. лири.

